

El «lawfare» judicial a Espanya

written by Germán Gorraiz López | 11 de desembre de 2023

Susan W. Tiefenbrun a la seva tesi *Semiotic Definition of Lawfare* publicada a Case Western Reserve University, indica que el terme *Lawfare* (en català Guerra Judicial). hauria sorgit de la barreja de les paraules *Law* (Llei) i *Warfare* (Guerra) i seria una expressió l'ús de la qual s'ha generalitzat als mitjans anglosaxons a la primera dècada d'aquest segle.

Amb aquest terme ens referim a “l'abús dels procediments legals i internacionals per provocar un repudi popular contra un oponent mantenint una aparença de legalitat”. Així, estaríem parlant de violacions de les regles del procés penal tals com la inadmissió de proves, la falta d'imparcialitat del Jurat, la violació del principi de proporcionalitat, crear indefensió i l'anomenada investigació prospectiva, prohibida a Espanya.

Lawfare contra Podem

Al sumari obert pel jutge Escalonilla contra la cúpula de Podem després d'una denúncia presentada per l'exadvocat de Podem, José Manuel Calvente per «presumpte finançament irregular», es donarien els supòsits abans esmentats d'investigació prospectiva i indefensió de la part acusada. Així, el jutge Escalonilla hauria iniciat el sumari basant-se només en sospites per no haver trobat indicis penals ni proves aportades, aplicant en conseqüència l'anomenada «investigació prospectiva» (prohibida a Espanya). Així mateix, van desaparèixer més de 2 hores de la declaració de l'esmentat Calvente davant del jutge en què apareixien les preguntes de la Fiscalia i dels advocats de Podem a Calvente en què es desmuntaven totes les premisses acusatòries de l'exadvocat de Podem, cosa que va crear indefensió per als advocats defensors

de Podem.

El *lawfare* contra Pablo Iglesias va tenir la plasmació en la cabriola jurídica de la nova estrella mediàtica del firmament judicial, el jutge García Castellón, que pertanyeria a l'anomenat "clan dels polítics afins al PP", amb l'objectiu inequívoc de declarar Pablo Iglesias com investigat en l'anomenat Cas Dina i forçar la seva dimissió com a Vicepresident del Govern i que va ser un altre cas de *lawfare* judicial de manual.

Cas Altsasu

En opinió del diputat d'ERC Gabriel Rufián, el cas Altsasu seria un «clar exemple de *lawfare* judicial ja que si aquests xavals haguessin estat de Cadis, no haurien entrat a la presó».

Així, en l'anomenat «cas Altsasu» van concórrer gairebé tots els elements típics del *lawfare* judicial, com la inadmissió de la prova del vídeo de la nit dels fets en què apareixia el suposat guàrdia civil ensangonat amb la camisa blanca impol·luta; la falta d'imparcialitat del Jurat en estar presidit per la jutge Concepció Espejel que va ser recusada en va per la defensa del cas Altsasu per entendre que «no es complia el dret a tenir un jutge imparcial per festar casada amb un coronel de la Guàrdia Civil i haver estat condecorada pel ministre de l'Interior amb l'Ordre del Mèrit de la Guàrdia Civil».

Igualment, en aquest procés penal assistim a la violació del principi de proporcionalitat, ja que els delictes d'odi són castigats amb penes màximes de 4 anys de presó i el de lesions amb penes de 3 a 8 mesos de presó o multa si no n'hi ha i, no obstant això, les penes finalment imposades a aquests joves van oscil·lar entre els 3 i els 19 anys així com la indefensió dels acusats, per no disposar els advocats defensors dels detalls de l'acusació i amb l'agreujant de passar aquests joves 18 mesos a la presó preventiva abans de la celebració

del judici.

Lawfare contra Puigdemont

La nova estrella mediàtica del Tardofranquisme Judicial, el jutge de l'Audiència Nacional, García Castellón hauria imputat tant Puigdemont, com Marta Rovira i l'anomenat «estat major del procés» per un presumpte delictes de terrorisme per la seva implicació en la posada en marxa el 2019 de la plataforma »Tsunami Democràtic«, responsable d'organitzar protestes massives, desordres i atemptats contra béns públics per protestar per les condemnes del procés.

El jutge García Castellón hauria iniciat el sumari basant-se només en sospites i presumpcions comptant només com a prova amb un informe elaborat expressament per la Guàrdia Civil, aplicant en conseqüència l'anomenada «investigació prospectiva» (prohibida a Espanya). En la jurisprudència espanyola podem citar la Interlocutòria de la Sala Penal del Tribunal Suprem del 1r de Juliol de 2014 en el cas conegut com a «Chalet d'Estepona del President de la Comunitat de Madrid» en què manifesta rotundament que «no es pot pretendre l'inici per aquest Tribunal d'una investigació merament Prospectiva per intentar esbrinar si una persona o ens jurídic ha comès en algun moment algun delictes en relació amb els fets que se li imputen en absència de qualsevol dada o element objectiu que doni suport a aquesta possibilitat”.

Tot i això, malgrat el recurs d'apel·lació presentat per la Fiscalia en què sosté que «no existeix delictes de terrorisme sinó desordres públics, per la qual cosa l'Audiència Nacional no seria competent en aquest cas», el jutge Castellón hauria derivat l'assumpte al Tribunal Suprem qui previsiblement es declararà competent en el cas i podria dilatar-ho en el temps per impedir la presentació de Puigdemont com a candidat a la Generalitat a les pròximes Eleccions Autonòmiques de Catalunya.

Donada la possible creació de comissions parlamentàries per investigar presumptes casos de *lawfare* judicial a Espanya recollides a l'acord signat entre el PSOE i Junts, el president interí del caducat CGPJ, Vicente Guilarte ha cridat els jutges a la rebel·lió si són citats a declarar sobre presumptes casos de *lawfare* judicials».